

Diurnenge XXI (C) de durant l'any

Text de l'Evangeli (Lc 13,22-30): En aquell temps, tot fent camí cap a Jerusalem, Jesús passava per viles i pobles i ensenyava. Algú li preguntà: «Senyor, ¿són pocs els qui se salven?». Jesús els contestà: «Esforceu-vos a entrar per la porta estreta, perquè us dic que molts voldran entrar-hi i no podran. Després que el cap de casa s'haurà alçat a tancar la porta, vosaltres us quedareu fora i començareu a trucar dient: ‘Senyor, obre'ns’. Ell us respondrà: ‘No sé d'on sou’. Llavors us posareu a dir: ‘Hem menjat i hem begut amb vós, i heu ensenyat per les nostres places!’. Ell us respondrà: ‘No sé d'on sou. Aparteu-vos de mi, tots els qui heu obrat el mal!’. Allà hi haurà els plors i el cruixit de dents, quan veureu Abraham, Isaac, Jacob i tots els profetes en el Regne de Déu, mentre que a vosaltres us hauran tret fora. I vindrà gent d'orient i d'occident, del nord i del sud, i s'asseuran a taula en el Regne de Déu. Hi ha darrers que seran primers, i primers que seran darrers».

«Senyor, ¿són pocs els qui se salven?»

Mn. Pedro IGLESIAS Martínez
(Ripollet, Barcelona, Espanya)

Avui, l'Evangeli ens situa davant del tema de la salvació de les ànimes. Aquest és el nucli del missatge del Crist i la “lleï suprema de l'Església” (així ho afirma, sense anar més lluny, el mateix Codi de Dret Canònic). La salvació de l'ànima és una realitat quant a do de Déu, però per als qui encara no hem travessat el llindar de la mort és tan sols una possibilitat. Salvar-nos o condemnar-nos!, és a dir, acceptar o rebutjar l'oferta de l'amor de Déu per tota l'eternitat.

Deia sant Agustí que «es féu digne de pena eterna l'home que anihilà en si mateix el bé que pogué ser etern». En aquesta vida solament hi ha dues possibilitats: o amb Déu, o el no res, perquè sense Déu res no té sentit. Des d'aquesta perspectiva, vida,

mort, alegria, dolor, amor, etc. són conceptes desproveïts de lògica quan no participen de l'ésser de Déu. L'home, quan pecca, esquiva la mirada del Creador, i la centra sobre si mateix. Déu mira incessantment amb amor el pecador, i per tal de no forçar la seva llibertat, espera un gest mínim de voluntat de retorn.

«Senyor, ¿són pocs els qui se salven?» (Lc 13,23). Crist no respon a la interpel·lació. La pregunta restà, aleshores, sense resposta, i també avui, ja que «és un misteri inescrutable entre la santedat de Déu i la consciència de l'home. El silenci de l'Església és, doncs, l'única posició oportuna del cristià» (Joan Pau II). L'Església no es pronuncia sobre els qui habiten l'infern, però —tot basant-se en les paraules de Jesucrist— sí que ho fa sobre la seva existència i el fet que hi haurà condemnats en el judici final. I tot aquell que negui això, sigui clergue o laic, incorre sense més preàmbuls en heretgia.

Som lliures per a tornar la mirada de l'ànima al Salvador, i som també lliures per a obstinar-nos en el seu rebuig. La mort petrificarà aquesta opció per a tota l'eternitat.

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

- «El cristianisme no és qüestió de persuasió, sinó de grandesa» (Sant Ignasi d'Antioquia)
- «L'Església no creix per proselitisme sinó “per atracció”» (Francesc)
- «S'entra en pregària com s'entra en litúrgia: per la porta estreta de la fe. A través dels signes de la seva Presència, nosaltres cerquem i desitgem el Rostre del Senyor, volem escoltar i guardar la seva Paraula» (Catecisme de l'Església Catòlica, n° 2.656)